

A Sötét Egyház

Usumgallu, a Féreg, a Sárkányok Anyja, a Métély: az ősidők óta sokan sok néven emlegették már a Sötét Egyház istenét. Sötét Egyház, Rejtett Birodalom, a Hatalom Széke, a Világ Métélye: sokan sok néven emlegették már a lukurrok által vezetett rejtélyes egyházat. Lukurrok, férgek, elődök, szörnyek: Usumgallu gyermekeinek is számos nevet viselnek.

Megbújni az árnyak között

A nevek, titkok és hazugságok örvényében csak egyvalami biztos a Sötét Egyház a világ születése óta annak elveszejtésén munkálkodik. Márpedig ez meglehetősen veszedelmes elfoglaltság, és az egyháznak nincsenek jóakarói, ezért rejtőzködni kényszerül. A tettetés és a bűjkálás olyannyira az egyház vérébe ivódott, hogy mostanra senki sincsen, aki a Sötét Egyház titkainak összességét ismeri; és ebbe még az egyház nagyjait is bele kell érteni. Mindaz, ami itt olvasható pusztán találgatás, de hát ennél többre ne is számíton az, aki - alighanem rövid - életét a Sötét Egyház titkainak fűrkészésére teszi fel.

Faria pusztulásra született

A Sötét Egyház az évezredek során gondoskodott róla, hogy a világ keletkezésének valódi történetét csak ők ismerjék, hisz a megvezetett ellenség legyőzése sokkal egyszerűbb.

A legenda szerint Subur Abam és Ummum Ma démonok hadával küzdött, amikor Subur Abam megsérült. Ummum Ma hosszú keresésre indult, hogy megellelje a gyógyírt párja szenvedésére. De indulása előtt észrevette, hogy a démonok királyának, Dalkhunak a vére a sérülten összegörnyedő Subur Abamra hullott, és mélyen beleégett a testébe. Ebből a vérből született meg Usumgallu és a lukurrok népe, azért, hogy végleg elveszejtsék Subur Abamot. Az ő kordában tartására teremtette Ummum Ma az első lelkeket, az emberiség őseit, hogy őrizzék a szunnyadó istenség életét.

Ősidők szörnyei, a lukurrok

Dalkhu király véréből isteni hatalommal megáldott rettenetes teremtmények születtek, akiket az első emberek lukurrként tanultak meg rettegni. Usumgallu, az elsőszülött volt mind közül a legerősebb, akinek hatalmát még tulajdon testvére sem voltak képesek megingatni. Furcsa nép az elődöké, más fajoktól eltérően nem köti őket össze a hasonlóság, nem keresik egymás társaságát,

nem szaporodnak, kötődnek senkihez és semmihez a Cél kivételével. Soha nem voltak sokan, és számuk egyre csak apad, holott nem fogja őket az idő, és hatalmuk rettenetes. Persze senki nem tudja biztosra, hányan vannak valójában, mert jó részük egész életét a mélyben tölti, Subur Abam testének marcangolásával, és Usumgallu vérének újabb és újabb erekbe terelésével.

Minden lukurr más és más. Akadnak közöttük hatalmas, brutális bestiák, sötétben megbúvó alattomos férgek, de olyan is, akit aligha vélne bárki első ránézésre élőlénynek. Részben sokszínűségükből fakad, hogy az egyház berkein kívül csak nagyon kevesen tudnak a létezésükről. A Khetria és Auriqumor idejéből fennmaradt feljegyzések még gyakorta emlegették őket, ám ahogy az emberiség száma egyre gyarapodott elrejtőztek.

Az Egyház célja

Az Egyház tagjai fáradhatatlanul tevékenykednek az árnyakban megbúvva, hisz munkájuk sürgős: a világnak el kell pusztulnia, mielőtt még a Szunnyadó felébred vagy az Eltávozott visszatér. Tudják, hogy az idejük véges, ám azt is, hogy képesek feladatuk végére járni, ha nem állnak az útjukba.

Ezért aztán a lukurroknak csak egy része éli

életét Odalent, az Óvó Sötétben, Subur Abam testének marcangolásával, és Dalkhu vérenek újabb és újabb erekbe terelésével. Mások kénytelenek a felszínen, az emberek között rejtőzni. Figyelnek, és ha kell közbeavatkoznak: ártó befolyásukkal próbálják elejét venni az emberek túlzott megerősödésének, pusztító háborúkba hajszolják őket, fűtik a dekadenciájukat, Usumgallunak tetsző jövőt építenek a számukra. És ha ez nem lenne elég, Usumgallu tápláló és erősítő áldozatokat szednek az emberek sorából, Usumgallu hatalmát kiteljesítő és messzire hordozó követőket toboroznak a soraik közül és legfőképpen csiholják és táplálják a Romlás lángját.

Az Egyház fészkei

Bár a lukurrok ritkán keresik az emberek társaságát, a kellőképpen eltökélt és gátlástalan emberek, a mértéktelen hatalom reményétől hajtva, mégis gyakran megtalálják őket. Így jönnek létre a Hatalom Székének fészkei, egymástól függetlenül és néha egymás ellenében tevékenykedő szekták sokasága. A fészkeket sokszor lukurrok vezetik, de előfordulnak közöttük olyanok is, amelyek nem is tudnak ezen ősi szörnyek létezéséről.

A Férges hívei szarvas, kitárt szárnyú vörös sárkányként szokták leggyakrabban ábrázolni, és kegytárgyai közé tartozik a szarvkorona, a félbetört sárkány-

tojás - amely igazi darab híján kőből faragott vagy akár kerámia is lehet -, a recézett áldozótőr és szinte bármi, ami a halállal, pusztulással és rothadással kapcsolatba hozható.

Egy-egy fészek ritkán számlál tucatnyinál több tagot, ám kis számukat bőven ellensúlyozza befolyásuk és hatalmuk. A Rejtett Birodalom titkaiba beavatottak parancsait gyakorta tudatlan alattvalók hada lesi, ők maguk pedig a világ legveszedelmesebb lakói közé tartoznak. Ez persze nem csoda, hisz szinte kivétel nélkül a Romlásban a hatalmat hajszolva elmerült ichorvérűekről van szó.

Ichorvérűek a Sötét Egyházban

Ha hinni lehet az egyház akolitáinak - ami már önmagában is nevetséges gondolat - az ichorvérűek Usumgallunak köszönhetik létüket. Ummum Ma az emberiséget feltétlen szolgálatra és önfeláldozásra teremtette, hogy aztán feladatuk bevégetével a pusztulás legyen a sorsuk. Usumgallu kegye volt az amely felruházta az emberiséget a hatalommal, hogy ledobhassák magukról elrendelt sorsuk bilincseit: így születtek meg az első ichorvérűek.

A tudatlanok az ichorvérűeket követő Romlásban a veszélyt látják, pedig valójában pusztító hatalmuk kiteljesedése az csupán. És míg a tévelygő lelkek rette-

gik a Romlás eljövételét, azok akiknek szemét az egyház felnyitotta az igazságra örömmel adják át magukat a Romlásnak.

Usumgallu adománya

Az idők hajnalán a kiválasztottak ereiben sűrűn pezgett az ichor, de azok az idők már elmúltak. Manapság még az ichorvérűek között is csak a szerencsés kevesek mondhatják el magukról, hogy a Romlás csíráját hordozzák magukban. Usumgallu adománya, Dalkhu király kiömlött vére, azonban bármely ichorvérű számára megadhatja ezt a kegyet.

Majd minden fészek szent küldetésének tartja, hogy felkutassa a vidék ichorvérűit, a legalantasabbtól a legendák ihletőiig, és Usumgallu adományában részesíték őket. Eszközökben természetesen nem válogatnak, ahol az intrika és a meggyőzés csődöt mond, az emberablás még mindig eredményre vezethet.

Az adományban részesültek sorsa azon múlik, hogyan fogadja testük Dalkhu vérét. Sokan méltatlannak bizonyulnak a kegyre, és szörnyű kínok között szenvednek ki a sötétben, egyedül, ahogy megérdemlik. Mások elég erősnek bizonyulnak ahhoz, hogy túléljék a Dalkhu elemésztését, de túl gyengének ahhoz, hogy ellenálljanak neki. Őket az adomány kinézetükben a szörnyetegekhez tesz hasonlatossá. Bár ők is kedvesek Usumgallu szemében, és az adomány révén romlott hatalmuk is kiteljesedik, mégsem méltók arra, hogy a Rejtett Birodalom vezetői közé kerüljenek. A harmadik, és számában legkisebb csoport tagjai ellenben olyan módon teszik magukévá az adományt, hogy az külsőleg nem változtatja meg őket.

A hatalmasok leghatalmasabbjai ők, akiknek lelke még Dalkhu hatalmával is képes volt dacolni. Az adomány révén a vérükben tobzódni kezd az ichor, hatalmuk korlátjai leomlanak, és még a Romlás is meghajol akaratauk előtt. A lukurrok méltó társaivá lesznek, kegyesek Usumgallu színe előtt, és méltók arra, hogy a világ elveszejtőiként egy jobb, dicsőbb jövőt segítsenek világra jönni.

A végzet eszköze

A Sötét Egyház szemében a jó és a rossz értelmetlen fogalmak. Usumgallu híveként az akoliták túlléptek - vagy legalábbis azon vannak, hogy túllépjenek - emberi sorukon, és már nem tekintik magukat embernek. Úgy vélik Usumgallu megadta nekik a hatalmat, arra, hogy a világ béklyóit levetve megteremthessék Usumgallu országát, amelyben csak a kiválasztottnak lesz hely. Az emberiség sorsa úgyszólván a pusztulás: ha az Egyház nem jár sikerrel és a Szunnyadó felébred az úgyszólván Faria végzetét

jelenti. A végső pusztulás csak úgy előzhető meg, ha Usumgallu híveinek még időben sikerül megölnie a világot, és egy erősebb, ellenállóbb Egyházat építeni, amely még az Eltávozott visszatértét is képes lesz átvészelni.

Az Ellenség szerepében

Usumgallu legfőbb tanítása, hogy híveinek a világ elveszejtésére kell törekedniük. Hogy ez pontosan mit jelent, és hogyan lehet elérni, arról nincs egyetértés a fészkek között, és a végső célt saját eszközeikkel próbálják elérni. A Romlás előmozdítása, uralkodók megfertőzése, széthúzás szítása, mérsárlás és pusztítás; az Egyház számára minden módszer és áldozat elfogadható, ha sebet ejt Farián és hatalmasabbá teszi az Egyházat.

Rejtőzködniük kell, hisz a pusztításban rejő megváltás fenségét a vakok és tudatlanok hada nem képes felfogni, és a státuszukat és kisztílv hatalmukat féltő nemesek és előljárók többnyire gyűlölettel vannak irántuk. Az egyház fészkei mégis bárhol ott lehetnek, csatornáknak megbújva, főúri maszkok mögé rejtőzve, intrikák és hazugságok kódéba burkolózva.

Ez lenne hát a legenda, amelyet az Egyház önmagáról terjeszt, és mint minden, amely az Egyházzal kapcsolatba hozható hazugsággal és gonosszággal fertőzött ez is.